

La Felisa i la Montse Carrillo, com altres dones d'aquest llibre, no només van haver de superar el tràngol que ha de suposar per a qualsevol persona la mort d'un pare, sinó que després van haver d'afrontar el repte de tirar endavant l'empresa que els havia deixat en herència, Mecano Barcelona, de venda de prestatgeries, sobretot de magatzem, i en general de tot el mobiliari que es necessita per muntar una oficina.

Així doncs, i tenint en compte que el pare de les nostres protagonistes, en Carlos Carrillo, era un senyor que ho portava tot molt personalment i que aquest negoci, a més, no és gens femení, no cal dir que els inicis d'aquestes dues germanes a l'empresa no van ser gens fàcils, però un cop superat el disgust i problemes i més problemes, ambdues van aixecar el cap i avui porten ja disset anys al capdavant de Mecano Barcelona.

“Si diem que és un negoci d'homes –apunta la Montse- és perquè qui munta una oficina normalment és un home, qui decideix les compres també, i igualment és ell qui farà el manteniment. La meva germana, d'altra banda, ja hi estava treballant, a l'empresa del pare, però jo estava estudiant psicologia, que no tenia res a veure amb aquest món... Bé, indirectament potser sí, que serveix per vendre, i finalment hem d'admetre que el negoci ens ha donat també moltes alegries”.

Val a dir, en qualsevol cas, que ni ella ni la Felisa no van dubtar en cap moment si fer-se càrrec de Mecano Barcelona o no, quan van haver de prendre aquella determinació. **“Com que jo ja hi treballava estava decidit que continuaríem –diu l'última-; d'altra banda allò era el que sabíem fer i encara que, de vegades, vam tenir la sensació que ser dues dones era un inconvenient, pensàvem que calia ser positiu.”**

Amb aquesta actitud, la Montse i la seva germana s'estimen més destacar que avui en dia hi ha menys prejudicis davant la dona que treballa fora de casa que no pas que de vegades als homes se'ls escapa la paraula nena i no es deixen aconsellar, i reconeixen que sovint tenen també la impressió que les atenen millor, que els costa més dir que no quan són davant d'una dona.

Això no obstant, la Montse assegura que ella, que per caràcter és **“la venedora”**, no fa servir les armes del sexe femení, per vendre més: **“Podríem dir que es fa d'una manera inconscient -som dones i per tant no podem deslligar-nos del que som-, però res més. La veritat és que hem lluitat molt i que al llarg del temps el que s'ha d'anar demostrant és que treballem bé, amb seriositat, i que el producte és bo. És dia a dia que et vas guanyant un prestigi.”**

De la mateixa manera és com ella i la Felisa s'han anat ficant a la butxaca els treballadors de Mecano Barcelona: **“El pas del temps s'ha notat en les formes. Abans sempre ens tractaven de vostè, amb molt de respecte, i avui dia podríem dir que funcionem molt bé amb el tu sent igualment respectuosos. Va ser interessant, i fins i tot divertit, observar el canvi d'actituds a la nostra empresa perquè els nostres treballadors van passar del règim dictatorial del meu pare, que era un ordeno i mando, a les maneres de dues dones que demanaven les coses per favor.”**

En aquest sentit, aquestes dues germanes apunten també que **“les dones que ocupen llocs de responsabilitat, en general, estan donant una bona lliçó de tracte i de saber fer. Davant les dificultats, per exemple, d'un client que es queixa, la dona escolta i té paciència.”** És clar que també saben que hi ha qui s'equivoca, i ho lamenten: **“No és bo que la dona imiti l'home, perquè podem caure en els mateixos errors que cometem ells. L'interessant és que tots, com individus, ens esforcem a millorar les coses, i així tot funcionarà millor. Tots podem aprendre de tots.”**

Tornant als clients, la Montse i la Felisa assenyalen que tenen una mica de tot, grans i petites empreses, que malgrat que han fet alguna cosa fora, bàsicament treballen a Catalunya, i quant als gustos actuals en moble d'oficina, afegeixen que la base del disseny actual és la practicitat i que així com abans es feia perquè durés tota la vida, avui impera la varietat perquè tothom trobi allò que més s'adapti a les seves necessitats.

Les propietàries de Mecano Barcelona, tanmateix, afirmen que el fet que passem moltes hores a la feina fa que ens agradi envoltar-nos de mobles d'oficina que, a més de pràctics, siguin també bonics, així que el disseny procura lligar la funcionalitat amb l'estètica igual que la dona empresària combina la feina i la família.

És clar que tampoc elles coneixen on és el secret per aconseguir-ho, però sí que se'n surten, com la majoria: **“És veritat que la dona pren les regnes de la situació familiar i que la pateix més, que viu més els problemes de la casa. Potser és que ens exigim més, però de vegades arribes a pensar que cal ser una superdona, per tirar endavant.”**

La Felisa i la Montse, en qualsevol cas, toquen de peus a terra, i saben que moltes dones han hagut de fer grans sacrificis per triomfar, que han deixat els seus matrimonis pel camí o moltes altres metes a les quals no han pogut arribar. Elles, no obstant, no renuncien a la seva carrera professional: **“Preferim que els nostres fills hagin crescut al magatzem –que hem tingut la sort de poder tenir-los allà- a sentir-nos tancades entre quatre parets.”**

Les dues germanes, finalment, volen agrair la seva presència en aquest llibre dedicat a la dona empresària a la seva mare, la Celestina Gil, que també es va posar al capdavant del negoci quan va perdre el seu marit, i com que per fer-ho no hem trobat millors paraules que les de la Felisa i la Montse, deixem doncs que siguin elles, les propietàries de Mecano Barcelona, les que tanquin aquest text.

“Ella ha estat per a nosaltres una dona molt especial que ha sabut educar-nos en la llibertat i la responsabilitat, mantenint-nos sempre unides, i des d'aquí voldríem retre homenatge a la dona vídua que ho supera i tira endavant una família i un negoci. Dones com la nostra mare són el pilar de la casa i no es jubilen mai; l'instint maternal i de protecció les fan estar sempre al peu del canó. Podem recórrer a elles quan les necessitem, perquè ja se sap que l'amor de mare és l'amor més desinteressat.”

Felisa i Montse Carrillo - Barcelona (el Barcelonès)